

PROGRAMA DE MÀ

Orquestra Simfònica de l'SWR de Stuttgart & Roth —*Daphnis et Chloé* de Ravel

Palau 100

Dimarts, 20 de gener de 2026 – 20 h

Sala de Concerts

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Amb el suport de:

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
**ORFEO
CATALÀ**

**Ajuntament
de Barcelona**
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

inaem

INSTITUTO NACIONAL DE
LAS ARTES ESCÉNICAS Y DE LA MÚSICA

Compromís amb el medi ambient:

CERTIFICACIÓ
AMBIENTAL
EMAS

BIOSPHERE
SUSTAINABLE LIFESTYLE

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Programa

Orquestra Simfònica de l'SWR de Stuttgart

Emmanuel Pahud, flauta

François-Xavier Roth, director

I

Claude Debussy (1862-1918)

Prélude à l'après-midi d'un faune

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)

Concert per a flauta núm. 1, en Sol major, KV 313/285c

I. Allegro maestoso

II. Adagio ma non troppo

III. Rondo: Tempo di menuetto

II

Maurice Ravel (1875-1937)

Daphnis et Chloé, M. 57

Acte I

Introduction et danse religieuse

Danse générale

Danse grotesque de Dorcon

Danse légère et gracieuse de Daphnis

Danse de Lyceion

Danse lente et mystérieuse des Nymphes

Acte II

Introduction

Danse guerrière
Danse suppliante de Chloé

Acte III
Lever du jour
Pantomime (Les amours de Pan et Syrinx)
Danse générale (Bacchanale)

Durada del concert:

Primera part, 40 minuts | Pausa de 20 minuts | Segona part, 60 minuts.

La durada del concert és aproximada.

Concert enregistrat per Catalunya Música.

#simfònica #músicauniversal #gransfigures #aniversaris

Grup Euromadi

compromesos *amb la música*

Grup Euromadi: la Central de
Compres i Serveis líder del sector
de la distribució a Espanya.

Poema

Pancratium maritimum

com quan en una nit de juliol
emergeix a la sorra un lliri de mar en silenci discretament
signant el miracle del bulb que floreix a la platja
amb tot aquest esforç descomunal per un dia de vida
només per viure un dia aquesta vida

així voldria jo una biografia

Mireia Calafell

Si una emergència (Proa Edicions, 2024)

Benvingut/da!

És el teu primer concert
de música clàssica
al Palau?

Consells per gaudir
de l'experiència!

Et cal saber...

Qui en són els protagonistes?

Ser flautista principal de la Filharmònica de Berlín amb només vint-i-dos anys marca la vida de qualsevol intèrpret. Això és el que va viure Emmanuel Pahud, el mestre suís de la flauta travessera amb més d'una vintena de discos enregistrats i hereu del magisteri del llegendari Jean-Pierre Rampal. Aquest músic extraordinari torna al Palau ara al costat de l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart, dirigida pel seu director titular i artístic, François-Xavier Roth, tota una autoritat en el repertori que avui s'interpreta.

Quines són les claus del concert?

En l'ampli repertori d'Emmanuel Pahud, el *Concert per a flauta núm. 1, en Sol major, KV 313/285c*, forma part de la gran quantitat d'obres mozartianes que ha incorporat; és el primer d'una sèrie que el flautista holandès Ferdinand Dejean va encarregar a Mozart el 1777, i Pahud el va enregistrar amb el gran Claudio Abbado, una de les moltes llegendes de la direcció orquestral que han desenvolupat projectes amb aquest virtuós de la flauta.

Aquesta joia mozartiana arriba envoltada de dues peces mestres del repertori francès, terreny en què François-Xavier Roth sempre dicta càtedra: la gairebé espiritual música del ballet *Prélude à l'après-midi d'un faune* de Claude Debussy, plena d'atmosferes, i d'un altre ballet, l'espectacular simfonia coreogràfica *Daphnis et Chloé* de Maurice Ravel.

A què he de parar atenció?

La flauta travessera és un dels instruments més complexos d'interpretar. El treball del músic ha d'incorporar, a la tècnica pròpia de respiració, emissió i digitació, un sentit del fraseig molt proper al cant, que implica una àmplia capacitat de control del fiato i també d'expressivitat. Aquest és, precisament, un dels aspectes

que Pahud admirava del mític Rampal, capaç de prolongar les frases de manera prodigiosa i d'omplir-les d'expressió.

Sabies que...

François-Xavier Roth va fundar el 2003 l'orquestra Les Siècles, conjunt creat per interpretar cada repertori amb els instruments històrics apropiats, i té com a pilars interpretatius la música francesa i la dels Ballets Russos. El seu enregistrament de *Daphnis et Chloé* va guanyar el Premi de Música Clàssica Gramophone, i el que commemorava el centenari de la mort de Debussy va estar nominat al mateix premi.

El 2009 va fundar la Jeune Orchestre Européen Hector Berlioz i és el creador del programa de ràdio *Presto!* de France 2.

En una mateixa temporada, Emmanuel Pahud ha arribat a oferir més de cent seixanta concerts en solitari, de cambra i amb orquestra. A més del seu immens repertori clàssic, també s'ha interessat pel món del jazz participant en big bands amb amics i col·legues, fins i tot de la Filharmònica de Berlín. El seu instrument és una flauta Haynes d'or de catorze quirats.

Comentari

Els encants de la flauta

En aquest concert la flauta esdevé el fil conductor d'un viatge musical que travessa tres mons sonors profundament contrastants, però subtilment entrellaçats: el de Claude Debussy (1862-1918), Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791) i Maurice Ravel (1875-1937). Les obres escollides –*Prélude à l'après-midi d'un faune*, el *Concert per a flauta núm. 1, en Sol major* i *Daphnis et Chloé*– dialoguen entre si tot perfilant un itinerari de sensualitat, claredat i fantasia. I sempre a partir de plantejaments estètics ben diferenciats.

El programa d'aquest vespre traça un recorregut en espiral al voltant de la flauta, des del seu paper com a vehicle del desig i el somni en Debussy per acabar com a protagonista d'un ritual quasi dionisiac en Ravel, passant per l'elegància clàssica mozartiana.

En definitiva, tres mirades sobre el món, tres maneres d'entendre la bellesa, tres estils que ens recorden com la música pot fer visible allò invisible i donar forma als nostres anhels més profunds. Una constel·lació de sons, en definitiva.

Debussy i el naixement de la modernitat

Estrenat el 1894, el poema simfònic *Prélude à l'après-midi d'un faune* de Claude Debussy és sovint considerat l'inici simbòlic de la música moderna. Inspirat en el poema homònim de Stéphane Mallarmé, l'obra no pretén narrar una història, sinó evocar un estat d'ànim, un espai mental vaporós i sensual en què es fonen somni i realitat. Més que impressionista (etiqueta fàcil amb què s'adjectiva la música del compositor francès), Debussy és simbolista. I una obra com aquesta és suficientment reveladora del que diem.

Aquí la flauta solista, amb la seva melodia inicial sinuosa i lliure, encarna el faune, criatura mitològica meitat home i meitat cabra, immers en la somnolència d'una tarda d'estiu després d'haver perseguit –o imaginat que perseguia– nimfes i nimfetes.

Debussy hi aconsegueix una música que flueix com un corrent d'aigua, amb harmonies inèdites i colors instrumentals refinadíssims que ens evoca la cèlebre

coreografia que Vàtslav Nijinski va dissenyar i estrenar el 1912.

L'orquestració de l'obra és transparent, plena de matisos, i la forma musical es dissol en una successió d'impressions –hi insistim: simbòliques. El *Prélude* no només és una fita d'aquell simbolisme musical, sinó que inaugura una nova manera de concebre el temps: més circular que no lineal, més contemplativa que no pas narrativa.

Mozart i l'elegància clàssica

El *Concert per a flauta núm. 1, en Sol major, KV 313/285c*, escrit per Wolfgang Amadeus Mozart el 1778 durant la seva estada a Mannheim –i de camí cap a París–, és una de les poques obres que el compositor va dedicar específicament a la flauta –un instrument pel qual, segons el que consta en algunes cartes, no professava un gran entusiasme. I tanmateix, els tres *Quartets* o el *Concert per a flauta i arpa* que Mozart va escriure entre el 1777 i el 1778 són peces extraordinàries, i sense oblidar les parts solistes destinades a l'instrument de fusta en una òpera titulada precisament *La flauta màgica* (1791). En el cas del concert d'avui, el resultat és una obra deliciosa, plena de vitalitat, elegància i equilibri formal.

Amb una escriptura clara i una fluïdesa natural de les idees musicals, el *Concert* presenta una estructura tripartida clàssica: un primer moviment “Allegro maestoso” d'ampli vol melòdic i caràcter afirmatiu; un segon moviment, “Adagio non troppo”, d'una lírica refinada i quasi operística (la flauta canta com la veu humana), i un tercer moviment, “Rondo”, viu i enjogassat, que demostra la facilitat de Mozart per combinar virtuosisme i lleugeresa.

Tot i ser el “primer” *Concert per a flauta i orquestra* de Mozart, el “segon” no seria res més que un transcripció del *Concert per a oboè*.

Ravel i el somni grec: *Daphnis et Chloé*

La tercera peça del programa és *Daphnis et Chloé*, una obra mestra de Maurice Ravel que el compositor definí com una “*simfonia coreogràfica*”. Estrenada el 1912 per als Ballets Russos de l'empresari Serge Diaghilev i amb coreografia de Michel Fokine, l'obra és una sublimació del món antic a través del prisma de la sensibilitat simbolista i d'arrel marcadament mediterrània. Basada en el romanç pastoral grec de Longus (segle III aC), la música recrea una Arcàdia idealitzada, on l'amor jove i la natura es fonen en una exaltació del plaer i de la bellesa.

Ravel desplega aquí una de les seves orquestracions més espectaculars i reeixides, amb una riquesa tímbrica i una precisió que l'han fet referent del repertori simfònic del segle XX, tant en l'obra pròpia com en l'aliena (sense anar més lluny, l'orquestració de *Quadres d'una exposició* de Mussorgski).

A *Daphnis et Chloé*, la flauta hi juga un paper destacat, especialment en la famosa escena del “sorteig” del solo pastoral –un moment de quietud extàtica que contrasta amb l'energia irresistible del final, una bacanal que clou l'obra de manera esclatant: cal recordar aquí que el déu Dionisos (el Bacus llatí) es representava sempre amb una flauta (*aulos*) a l'antiga Grècia. El so de l'instrument es considerava que excitava l'ànima, en contraposició a la serenor de la lira, que tocava Orfeu, el qual amansia les feres o les fúries infernals.

Com en el cas de Debussy, Ravel es mou en un territori estètic hereu del Simbolisme, però amb una arquitectura musical més clara i una sensualitat més explícita. La seva música no flueix com la boira, sinó que brilla com un mosaic bizantí de colors precisos i davant de la llum del mar.

Jaume Radigales, *professor universitari i crític musical*

Palau de la Música Catalana

Janine Jansen & Camerata Salzburg / Sabine Devieilhe & Jakub Józef Orliński / Yuja Wang & Mahler Chamber Orchestra / Víkingur Ólafsson / Sondra Radvanovsky / Seong-Jin Cho & London Symphony Orchestra / Piotr Beczala / Igor Levit / María Dueñas / Beatrice Rana / Alexander Melnikov & Quartet Casals / Staatskapelle Dresden & Daniele Gatti / Orchestre des Champs Élysées & Philippe Herreweghe / Elisabeth Leonskaja / West-Eastern Divan Orchestra & Zubin Mehta / Julia Lezhneva / Emmanuel Pahud & Orquestra Simfònica de la SWR d'Stuttgart / Grigory Sokolov

Entrades i abonaments a partir de 3 concerts
al 15% de descompte a palaumusica.cat

Biografies

Orquestra Simfònica de l'SWR de Stuttgart

© SWR

Les seus de l'SWR Symphonieorchester són dues sales de concerts alemanyes importants, la Liederhalle Stuttgart i la Konzerthaus Freiburg (Friburg de Brisgòvia). L'orquestra és el resultat de la fusió entre la Radio-Sinfonieorchesters Stuttgart des SWR i l'SWR Sinfonieorchesters Baden-Baden und Freiburg el setembre del 2016. El seu perfil artístic inclou per un igual enfocaments interpretatius històricament informats, l'interès pel repertori central clàssic i romàntic i, així mateix, per la música contemporània. El setembre del 2025 François-Xavier Roth va assumir el càrrec de director titular i director artístic de l'SWR Symphonieorchester, en substitució de Teodor Currentzis, que va dirigir l'orquestra entre els anys 2018 i 2024.

Els compromisos habituals de l'SWR Symphonieorchester són els seus cicles de concerts a Stuttgart, Friburg de Brisgòvia i Mannheim, així com també les actuacions al Festival de Música Nova de Donaueschingen i el Festival SWR de Schwetzingen. Des del 2020 l'SWR Symphonieorchester és l'orquestra resident del Festival de Pasqua de Baden-Baden. Ha estat convidada repetidament a oferir actuacions al Festival de Salzburg i a l'Elbphilharmonie d'Hamburg, com també a Berlín, Dortmund, Essen, Frankfurt, Colònia, Edimburg, Londres, Barcelona, Madrid, Viena i Varsòvia.

Ha treballat amb directors de gran reconeixement internacional, com Herbert Blomstedt, Peter Eötvös, Christoph Eschenbach, Pablo Heras-Casado, Manfred Honeck, Jakub Hrůša, Eliahu Inbal, Ingo Metzmacher, Kent Nagano, Sir Roger Norrington, Jonathan Nott, Andrés Orozco-Estrada, Eva Ollikainen, Michael Sanderling i Giedrė Šlekytė. I entre els solistes, Leif Ove Andsnes, Yulianna Avdeeva, Renaud Capuçon, Sol Gabetta, Martin Grubinger, Isabelle Faust, Vilde Frang, Hilary Hahn, Janine Jansen, Alexandre Kantorow, Sabine Meyer, Emmanuel Pahud, Fazil Say, Gil Shaham, Antoine Tamestit i Christian Tetzlaff. Des del setembre de 2024 la violinista Patricia Kopatchinskaja n'és sòcia artística durant dues temporades.

Cada any l'ampli programa d'educació musical de l'SWR Symphonieorchester arriba a uns vint mil nens, joves i adults al seu àmbit d'intervenció, al qual s'han de sumar les nombroses retransmissions de concerts de SWR Kultur i els estrímings per [SWR.de/so](https://www.swr.de/so), que permeten a molts amants de la música d'arreu del món gaudir dels concerts de l'orquestra.

Des del 2024 l'SWR Symphonieorchester és soci oficial de La Maestra, el concurs internacional més important per a joves dones directores d'orquestra.

Emmanuel Pahud, flauta

© Fabien Monthubert

D'origen franco-suís, va començar a estudiar música als sis anys. El 1990 es va graduar amb el primer premi del Conservatori de París i amplià coneixements amb Aurèle Nicolet. Guanyà el primer premi dels concursos de Duino, Kobe i Ginebra, i als vint-i-dos anys va entrar a la Berliner Philharmoniker com a flauta principal, sota la direcció de Claudio Abbado, càrrec que continua ocupant avui dia. A més, gaudeix d'una extensa carrera internacional com a solista i músic de cambra.

Pahud actua habitualment en destacats cicles de concerts, festivals i amb orquestres d'arreu, i ha col·laborat com a solista amb directors de prestigi, com Abbado, Antonini, Barenboim, Boulez, Fischer, Gergiev, Gardiner, Harding, Järvi, Maazel, Nézét-Séguin, Orozco-Estrada, Perlman, Pinnock, Rattle, Rostropóvitx i Zinman.

En la seva faceta de músic de cambra, habitualment ofereix recitals amb els pianistes Eric Le Sage, Alessio Bax, Yefim Bronfman, Hélène Grimaud i Stephen Kovacevich, a més de participar en projectes de jazz amb Jacky Terrasson. El 1993 Emmanuel Pahud va fundar el Festival de Música d'Estiu a Salon de Provença juntament amb Eric Le Sage i Paul Meyer, que continua sent un festival de música cambra únic avui dia. També actua i fa enregistraments de música de cambra amb Les Vents Français, un dels principals quintets de vent, que agrupa François Leleux, Paul Meyer, Gilbert Audin i Radovan Vlatkovic.

Compromès amb l'expansió del repertori per a flauta, cada any encarrega obres noves per a flauta a compositors com ara Elliott Carter, Marc-André Dalbavie, Thierry Escaich, Toshio Hosokawa, Michaël Jarrell, Philippe Manoury, Matthias Pintscher, Christian Rivet, Eric Montalbetti, Luca Francesconi o Erkki-Sven Tüür.

Des del 1996 ha enregistrat una quarantena d'àlbums en exclusiva per EMI-Warner Classics, i tots han rebut lloances i premis de la crítica, la qual cosa ho converteix en una de les contribucions més rellevants a la música enregistrada per a flauta.

Emmanuel Pahud va guanyar el Premi de Música Léonie Sonning 2024 i va rebre el títol de Chevalier dans l'Ordre des Arts et des Lettres per la seva contribució a la música i també és membre honorari de la Royal Academy of Music.

François-Xavier Roth, director

© Wolf-Peter Steinheisser

És un dels directors i programadors més imaginatius actualment, a més de ser un comunicador carismàtic, amb una curiositat intel·lectual infinita. Aporta perspectives noves a tota mena de música clàssica, ja sigui interpretant música barroca o Stravinsky amb instruments originals, ja sigui dirigint obres mestres modernes que són icòniques del gran format o bé presentant estàndards favorits del públic.

Mitjançant el foment d'associacions musicals a llarg termini, Roth persegueix el desenvolupament de sons orquestrals distintius i la interacció amb el públic local, un objectiu que ha assolit amb les successives orquestres que ha dirigit. El setembre del 2025 va assumir el càrrec de director titular i director artístic de l'SWR Symphonieorchester. Anteriorment va ser director titular de la formació predecessora, SWR Sinfoniorchester Freiburg & Baden-Baden, del 2011 al 2016.

Com a director general musical de la Gürzenich-Orchester i l'Oper Köln del 2015 al 2024, es va basar en el llegat pioner de l'orquestra després d'haver estrenat obres de Mahler, Brahms i Richard Strauss, alhora que estrenà moltes obres noves. És director convidat principal de la London Symphony Orchestra des del 2017.

El 2003 va fundar Les Siècles per interpretar un ampli repertori amb els instruments per als quals va ser compost i per il·luminar les connexions entre la música de diverses èpoques, tot oferint revelacions emocionants sobre diverses

mons sonors. Els seus projectes han inclòs la recreació del so original de *La consagració de la primavera* de Stravinsky, *Daphnis et Chloé* de Ravel i *Pélleas et Mélisande* de Debussy. Ell i l'orquestra han fet gires per Europa, la Xina i el Japó, en què van actuar al Musikfest de Berlín, BBC Proms, festivals d'Edimburg i Enescu. Van celebrar el seu vintè aniversari la temporada 2023-24 amb diverses gires i projectes especials.

Roth aporta el seu carisma i domini a la col·laboració en projectes ambiciosos i amb impacte. Així, els darrers anys, l'èpica òpera *Die Soldaten* de Bernd Alois Zimmermann, dirigida escènicament per Calixto Bieito, i el tríptic espacial a gran escala *Köln Trilogie* de Philippe Manoury. El 2023 va encapçalar les celebracions del centenari de Ligeti organitzant un festival de dues setmanes a la Maison Radio France que en va incloure l'obra mestra que convida a la reflexió: *Le Grand Macabre*.

L'acostament a nous públics és una part essencial de la feina de Roth, ja sigui parlant des del podi o treballant amb joves i aficionats. Amb el Festival Berlioz i Les Siècles va fundar la Jeune Orchestre Européen Hector Berlioz, que disposa de la seva pròpia col·lecció d'instruments d'època i l'any passat va interpretar *Les troyens à Carthage* a la localitat de naixement de Berlioz. A Colònia va iniciar una orquestra comunitària i el seu programa Ohrenauf! fou guardonat amb un Premi a la Producció Jove d'Ohren. La seva sèrie de televisió *Presto!* va atreure audiències setmanals de més de tres milions d'espectadors a França. Té un paper principal al Panufnik Composers Scheme de l'LSO, on assessora joves compositors emergents.

La prolífica discografia de Francesc-Xavier Roth, guardonada en diverses ocasions, inclou la integral dels poemes simfònics de Richard Strauss, ballets de Stravinsky, cicles Ravel i Berlioz, *Simfonies* de Bruckner, Mahler i Schumann, i àlbums que commemoren el centenari de Debussy. Va rebre el premi honorífic de la crítica alemanya el 2020, tot esdevenint el director més jove a rebre'l. Va ser nomenat cavaller de la Légion d'Honneur el 2017 i guardonat amb el Premi al Director atorgat per la Royal Philharmonic Society el 2024, en què el jurat el qualificà com un "*Mides musical dels temps moderns*".

Connecta't a Palau Digital!

Concerts i continguts divulgatius
exclusius disponibles gratuïtament
a palaudigital.cat

Veure ara

També et cal saber...

Simfònics al Palau

Dissabte, 24.01.26 - 18.30 h

Sala de Concerts

—*Schéhérazade*

Camille Thomas, violoncel

Orquestra Simfònica del Vallès

Andrés Salado, director

F. Say: *Concert per a violoncel* “Never Give Up”

N. Rimski-Kórsakov: *Schéhérazade*, op. 35

Preus: de 20 a 68 euros

Mecenes d'Honor

Agrolimen

grupo euromadi

Sabadell
Fundació

Damm
Fundació

Fundació "la Caixa"

Fundació
Grup Farmaceutic
Salvat

Occident
Fundación

Santander
Fundación

HAVAS

isp
Inversiones y Servicios Publicitarios

Limak

The Nando and Elsa Peretti Foundation

Mecenes Protectors

artyplan

CASA SEAT

CATALONIA
HOTELS & RESORTS

camins.cat

COL·LEGI DE FARMACEUTICS DE BARCELONA

CONTROL
GROUP

DES
Eventi y Spettacoli SL

endesa

eurofragance

exea impact

The Puig Family Foundation

factorenergia

Fundació FLUIDRA
Llegat Joan Planes

FUNDACIÓ Gandara

Fundación Dvesta

repsol
fundación

Gramona

GVC Gaesco

mesoestetic

MITSUBISHI ELECTRIC
Changes for the Better

moventia

Nestlé

Telefónica

VEOLIA

Mecenes col·laboradors

ac marca
Advancing in Care

aena
aeroports per a tu

CARDONER GROUP

Coca-Cola

Deloitte.

eurofirms
People first

FC BARCELONA

hp

REIG JOFRE

savills

sesé

Mitjans Col·laboradors

ara

EL PAÍS
SEI2 CATALUNYA

el Periódico

EL PUNT AVUI+

FGC
Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya

L'AVANGUARDIA

EUROPA FM

RAC1

SÀPIENS

3 CATALUNYA RÀDIO

theNEW BARCELONA POST

TMB
Transports Metropolitans de Barcelona

Col·laboradors

Armand Basi – Ascensors Jordà – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Caixa Enginyers – Calaf Grup – CECOT – Centre Odontològic Digest SL – Colonial – Fundació Antoni Serra Santamans – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – L'Illa Diagonal – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot – Veolia Serveis Catalunya

Benefactors d'Honor

Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Mariona Carulla Font – M. Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarisas – María José Lavin Guitart – Marta Mora Raurich – M^a. del Carmen Pous Guardia – Daniela Turco – Joaquim Uriach i Torelló – Manel Vallet Garriga

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Núria Basi Moré – Zacaries Benamiar – Lluís Carulla Font – Amb. Prof. Mark Dybul i Mr. Jason Claire – Joaquim Coello Brufau – Josep Colomer Viure – Josep Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Casimiro Gracia Abian – Jordi Gual i Solé – Ramón Poch Segura – Juan Eusebio Pujol Chimenó – Juan Manuel Soler Pujol

Benefactors

Maria Victoria de Alós Martín – Mahala Alzamora Figueras-Dotti – Gemma Borràs i Llorens – Jordi Capdevila i Pons – David Carrasco Chiva – Oriol Coll – Rolando Correa – Elvira Gaspar Farreras – Pablo Giménez-Salinas Framis – Maite González Rodríguez – Irene Hidalgo de Vizcarrondo – Pepita Izquierdo Giralt – Immaculada Juncosa – Joan Oller i Cuartero – Rafael Pous Andrés – Inés Pujol Agenjo – Pepe Pujol Agenjo – Toni Pujol Agenjo – Olga Reglero Bragulat – Carla Sanfeliu – Josep Ll. Sanfeliu – Marc Sanfeliu – Elina Selin – Jordi Simó Sanahuja – M. Dolors Sobrequés i Callicó – Salvador Viñas Amat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

